İÇİNDEKİLER

- Uzaklardan Gelen Araba 6
- Ev mi, Araba mı? 12
- Kartal Yuvası Yollarda 16
- İnsanlarla İlk Karşılaşma 22
- Yardım Etmenin Mutluluğu 27
- Yangın Nasıl Söndü? 30
- Ülkenin En Meşhur Evi 36
- Duvarındaki Emanet Taşlar 46
- Nereden Çıktı Bu İnsanlar? 52
- Kartal Yuvası ve Kocaman Ailesi 58
- Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin Anlamlarını Merak Ediyorsan... 61

UZAKLARDAN GELEN ARABA

Dik ve yüksek bir dağın tepesinde kocaman bir ev vardı. Her gün gururla gerinip görebildiği kadarıyla dünyayı seyrederdi. Ancak gözünün değdiği hiçbir yerde eve rastlayamazdı. Sanki koca dünyada bir tek o vardı. Hani görüp bilmese o kıvrımlı yollardan geçenleri, belki inanırdı da bu fikre. Ancak biliyordu, karşısındaki sıra dağların arkalarındaydı insanlar. Belki de büyük bir şehirde, onun gibi yaşayıp gidiyorlardı.

"Kartal Yuvası" derdi kendisine.
Çünkü yıllar önce sahibi Ali Bey
onu yapıp bitirince böyle söylemişti.

İçini döşerken, balkonunda çayını yudumlarken, hatta misafirlerini ağırlarken bile... Eşi Sevim Hanım da şefkatle süslemişti her yanını. Bahçesine türlü türlü çiçekler ekmişti. O zamanlar kendisini dünyanın en güzel evi gibi hissederdi.

"Ah aaah!" diye iç çekti ve bütün tuğlaları şakır şukur oynadı yerinden. Bu gürültüyle başındaki kuşlar havalanıp uçtu. Gerçi alışkınlardı onun bu hâllerine. Ancak her defasında hazırlıksız yakalanırlardı. Bazen öyle titrerdi ki kuşların çatıdaki yuvası yer değiştirirdi.

Yıllar önceydi. Onları ziyarete çok uzaklardan bir araba gelmişti. İçinden torun denilen iki küçük insancık çıkmıştı. Ali Bey ile Sevim Hanım'ın oğluyla geliniymiş diğer büyük olanları da.

Konuşurken ara ara "Dağın başı!" deyip duruyorlardı. Sonra, o gelen araba giderken, sevgili sahiplerini iki de valizleriyle alıp gitmişti. Bir daha da hiç dönemediler.

Anlayacağınız, artık ne Ali Bey ne de eşi Sevim Hanım bu güzel evde yaşıyordu.

Sahipsiz geçen yıllar tabii ki bazı hasarlara sebep oldu. Bahçesindeki çiçekleri soldu, birazcık da boyaları döküldü. Tamam, azıcık da çatısındaki kiremitler yosun bağladı... Fakat bahçesindeki sarmaşık onu hiç yalnız bırakmadı. Uzadıkça tüm duvarlarına tutundu ve ona şefkatle sarılıp sarmaladı. Artık evden çok, doğanın bir parçası gibi görünüyordu.

Aslında her şey düşündüğünüz kadar da iç karartıcı değildi. Mesela bir sürü kuş ve sincapları vardı. Bahçedeki emektar ceviz ağacıyla birlikte onlara yuva olmuşlardı. Hâlâ iskeleti sayılan temelleri sapasağlamdı. Dimdik duran duvarları ve tozlu da olsa kullanıma hazır mobilyalarıyla cıvıl cıvıl bir yuva tekrardan olabilirdi. "Neden olmasın?" diye düşünüp bir daha iç geçirdi. Zaten yapacak çok fazla bir işi de yoktu.

Oturup dururken düşünecek çok fazla zamanı oluyordu. O da bol bol eski günleri hayal ediyordu.

Ali Bey bazı misafirlerine onu överken, "Sevgimi kattım ben onun harcına..." derdi. İlk defa bunu duyduğunda sevginin ne kadar güçlü bir bağ olduğunu hissetmişti. Hem de tüm küçük taşlarına kadar. Garip bir şekilde içi titremişti. Öyle ki vitrindeki tabaklar bile tıngırdamıştı. Sevim Hanım anlamamıştı ne olduğunu.

"Deprem oldu galiba!" diye ürkerek kocasına bakmıştı.

Ali Bey ise pencereden bakar gibi yapıp duvarlarını okşayarak "Sakin ol!" demişti. Sakin olmayı o zaman öğrenmişti.

Günler günleri kovalarken yine hayallere daldı. İçinden **"Keşke benim de bir ailem olsa yeniden!"** diye geçirdi. Duvardaki, evin önünde çekilmiş mutlu aile tablosu şangırt diye çivisinden düşüverdi. Kırılıp yorulan kalbi daha fazla tutamamıştı onu.

O kadar uzun zaman olmuştu ki... "Benim burada olduğumu unuttular" diye mırıldandı. Tabii ya, başka ne açıklaması olabilirdi ki! O bu dağlardaki en güzel ve en sağlam evdi. Sonuçta o Kartal Yuvası'ydı.

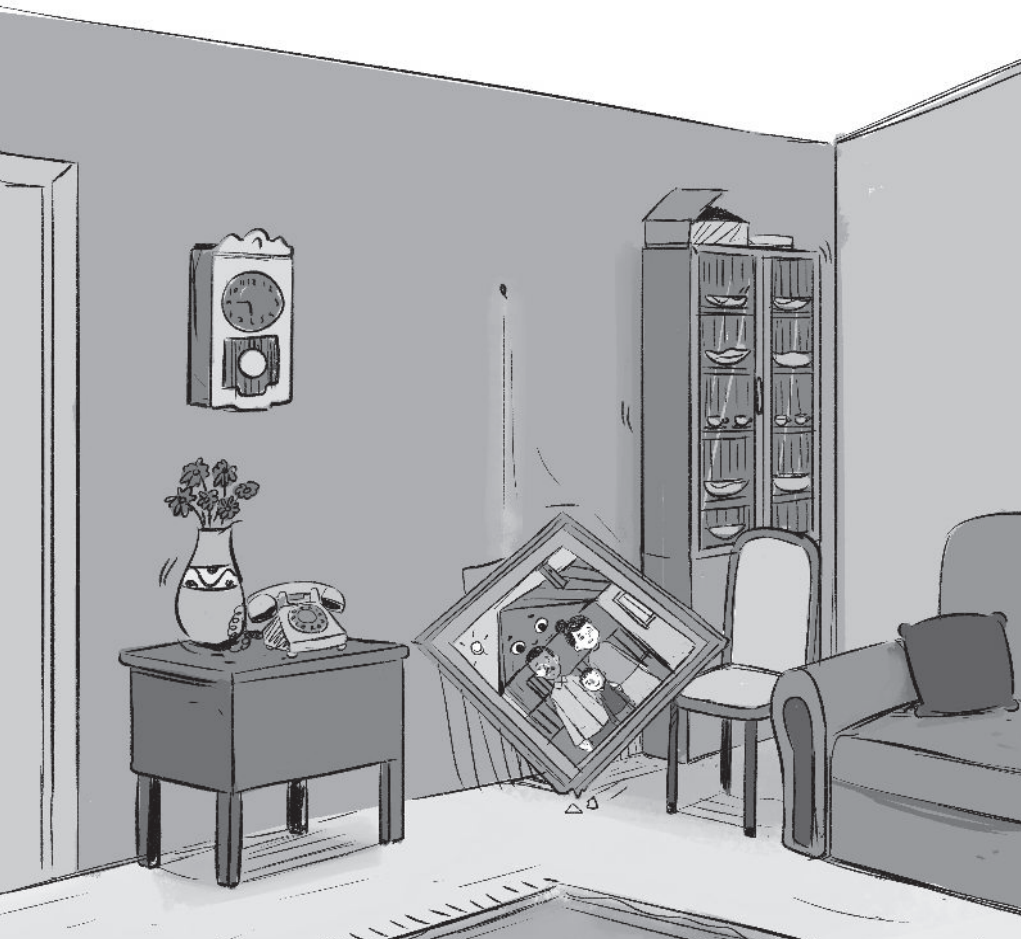

EV Mİ ARABA MI?

Kartal Yuvası sabah olunca uyanan kuşların şarkısını dinlemeye daldı. Bir taraftan da dağın eteğinde uzayan yolu seyrediyordu. Nadiren de olsa arabalar geçerdi. Ne zaman birini görse heyecana kapılırdı. "Daha yakınlarına gelir mi?" diye takibe koyulurdu.

İşte yine bir tane geliyordu.

Her zaman sakince izleyen gözlerini kırpıştırdı. Kapıları, pencere pervazları heyecandan gıcırdamaya başlamıştı. Bu sefer geçen arabanın çatısı da vardı. Çatılı araba olmazdı ki! Hayır, bu bir evdi.

Nasıl böyle bir şey olabilirdi?

Aslında yoldan geçen bir karavandı. Eğlence olsun diye sahibi onu ev şekline getirmişti. Uzaktan onu görenler bir evin yürüdüğünü zannedebilirdi. Kartal Yuvası da öyle düşünmüştü. Bir görünüp bir kaybolan bu garip evin arka-

sından uzun bir süre bakakaldı. Sonra "Ben de yapabilirim!" dedi kendi kendine.

Olduğu yerde bir sağa bir sola esnedi. O hareket etmeye başlayınca önce tüm kuşlar çığlık çığlığa uçuştu. Ardından sincaplar, tavşanlar zıplayarak bahçenin dışına çıktı. Yaşlı ceviz ağacı kurumaya başlamış dallarının arasından şaşkınlıkla olanları izliyordu. Ama o kararlıydı.

O ev yürüyebiliyorsa kendisi de yürüyüp buralardan gidebilirdi.

Belki o zaman yeniden bir ailesi olurdu. Düşüncesi bile kazan dairesini fokurdatmaya yetmişti.

Alışkın olmadığı bu hareketler onu yıllar öncesine götürdü. O sıcacık sevgi sözcüklerini tekrardan hissetti. Dalga dalga taştan taşa geçen bu hisle ürperdi. Öyle güzel bir canlılık gelmişti ki az önceki sincaplar gibi koşmak geldi içinden.

Bu güzel duyguların âdeta bir ruhu vardı.

İçindeki coşkulu his her yerinde gezinip toprağına da geçti. Toprak, yumuşayıp kabardı, yeni çapalanmış gibi oldu. Bunu fark edince doğru zamanın geldiğini anladı. Tüm diğer şeyleri hissedebildiği gibi bir anda olmuştu. Toprağın içine gömülü temelleri çatırdayarak kurtuldu zeminden. Dört direk üzerinde ağır adımlarla bahçenin dışına doğru çıktı. Hayatında ilk defa farklı bir açıdan etrafına bakıyordu. İçinde tanımlayamadığı başka duygular da uyanmaya başlamıştı.

"Keşke Ali Bey de olsaydı. Bana neler olduğunu anlatırdı!" diye düşündü. Hayıflanır gibiydi ama uzun zaman sonra ilk defa gülümsüyordu.

Ondaki bu güzel değişimi anlamış gibi birkaç kuş geri çatısına kondu. Sincaplar daha yakından görebilmek için ağaca çıktı. Üzerindeki yosunlar ve sarmaşıklarla yeşil elbiseli bir deve benziyordu. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama geride kalacak olan toprağına, bahçesine, içindekilerle birlikte veda etmeliydi. Eskiyip küflenmiş menteşelerini gıcırtada gıcırtada pencerelerini açıp kapadı. Oldukça acıklı bir ses çıkarmıştı. Onu anladıklarını umarak bakışlarını gideceği tarafa dikti.

Daha fazla oyalanmaya gerek yoktu.
Acemi adımlarla ilerlemeye başladı.

KARTAL YUVASI YOLLARDA

Gördüğü karavan ev gibi yoldan gitmeye karar verdi Katal Yuvası. Dik yamaçlardan yuvarlanarak düşerse kullanılamaz hâle gelebilirdi. İlk başlarda adımlarını ağır ağır attı. Tepeden inene kadar alışmıştı bile dikkat ederek yürümeye... Sağlam olsa da o yaşlı bir evdi. Bu yaşından sonra yürümeyi öğrenmek elbette kolay değildi. Ne kadar zorlansa da sürekli pencerelerinde değişen manzara yüreğini ferahlatmıştı. Bütün odalarına bahar havası dolmuştu.

"Yıllardır boşuna durmuşum yerimde..." diye hayıflandı. "Hiç yoktan dağlarda gezinseydim, o bile yalnızlığıma iyi gelirmiş!" diye de ekledi.

Bu sırada iki dağın arasındaki vadiye inmişti. Uzaklardan gördüğü küçük nehrin yanından yürümeye başladı.

Şıkır şıkır akan suyun sesi onu mest etmişti.

"Belki de bu nehrin yanında kalmalıyım. Her gün bu sesle uyuyup uyanmak ne kadar da harika olur!" diye düşündü.